

וורשו, 9.7.33

למרכז מ.פ.א.י.

ח.י.,

יש בדעתי לשוב לארץ עוד לפני הקונגרס, לאחר הבחירות
בפולין, כי איני בטוח אם יש לנו דרך כשוחפת בקונגרס זה.
ואם יש וויכוח בינינו - הוא צריך להיות בארץ בחוץ המפלגה,
ולא בסיעה.

אין לי בסחון גמור שהדבר יעלה בידי, ואני רואה צורך
להגיד לכם את אשר בלבי על השאלות הנראות לי כעיקריות הפעם.

מזמן שדנו בועדת המרכז על חפקיר הקונגרס ועל ההכנות -

לא נשתנתה דעתי שמרכז העניינים עכשיו הוא לא במפעל התישבותי
אלא בטהור התנועה וחידושה, אם כי ענין גרמניה שינה במידה ידועה
את הכבד ונוצר מנוף שבכוחו אפשר לארגן פעולה חשובה אם ימצאו הכוחות
בהנועה לעשות זאת. אבל גם פעולה זו לא תעשה אס העניינים בהסתדרות
הציונות לא ישובו ולא יתוקנו, מלבד אולי על ידי מספר נוטבליים
מאנגליה ואמריקא אשר יחדשו עלינו את ימי הג'וינט. גם וויצמן
נכון אולי להסתפק בנדבות הנוטבליים ורוצה לקמו בראשם. כל
הרגשתי וחושני הציוניים קוראים לי להתקומט נגד קופת הנוטבליים
המתרגשת עלינו, וביחוד נגד הסתבנו אחרי המשרתים של הגבירים,
אשר בידם תמצא התישבות העם העברי בארצו.

אני חושב את כל דבר הסוכנות והוקמה בעזרתנו - לכשגה

הפלילי והמחפיר הגדול ביותר שנעשה על ידינו ולאסון הכץ גדול
שבא את התנועה הציונית. איני מזלזל בעזרה הכסבית שאילי הכסף

היהודים עלולים לתת - אבל בטוח אני שאם יש אילי כסף יהודים כאלה הנכונים לתרום מהונם לישוב הארץ - הם יעשו זאת לא פחות אם תהיה תנועה ציונית עממית, אמיצה, גאה, המכבדת עצמה ונושאת את דגלה ברמה ומכריחה את היהודים העשירים להשתתף בהונם בבנין הארץ. עטינו משגה כבד שהשפלנו את הדגל הציוני ואת דגל העממיות, אני מכניס עצמי באחריות המלאה על הסכנה הזו - אבל עלינו לשים לו קץ! נודה בגלוי וביושר השגינו - ונתקן באומץ לב את אשר עיוותנו. ישוב דבר הבאולה ובנין הארץ - לעם היהודי ולתנועה הציונית העממית, שנהפכה או נהפכת לתנועה-עם ממש, כאשר אולי לא הייתה שום תנועה לאומית בעם אחר תנועה-עם כזו. נשיב לתנועה הציונית את כבודה וגאונה וכוחה! הרוצים לעבוד אחת - תבוא עליהם ברכה, אבל יעבדו לפי התנאים אשר מקבע תנועת העם, ואשר ימאנו - ילכו לעזעזאל! שום השליות והבטחות וסיכויים של הקציבים ונרבות לא יעקרו מלבי את החרפה שאני כרגיש בהורדת דגל העם בציונות ובהכנעה וההתרפסות בפני משרחי בעלי כסף שאינם נוחנים את כספם. קץ לסוכנות המורחבת - תזרה גמורה ושלמה לציונות עממית ודימוקרטית, לקונגרס ציוני ההולך ונעשה לקונגרס העם העברי.

ומשום שאני רואה את עוגן ההצלה היחיד בתנועה ציונית

ובהסתדרות ציונית עממית - אני רואה את מרכז העניינים בחידוש התנועה הזאת וטהורה. יש עם עברי, ויש רצונות לאומיים, יש שפע של נוער מסור ונלהב ויש כוחות יצירה - אבל נתקפל הדגל ונכתם, ויש רק לגולל מחדש את הדגל, לשאת אותו ברמה ובאטונה ובגאון - והעם היהודי יתאסף תחתיו.

אני אומר זאת ברגע שאני ספוג כולי מרירות אין סוף
מהזוהמא והסומא השוטפת סביבנו, ובעזרה עקובה מדם ארלזרוב -
היא מרימה ראש ומתנשאת למשול.

יש בידינו לעקור צרעת ממארת זו ולטהר את האויר
סביבנו - אם שוב לא נשפיל כבודנו ולא נגרר אחרי הבעלבתים
הסריסים ופושטי הרגל הרוצים להציל את כבוד בני-כריחם הטמאים,
אשר בנפלים יפלו גם הם.

הקונגרס הבא יהיה קונגרס מכריע - בעמדתנו אנו.
זה יהיה קונגרס של נסיון אחרון ועליון בסבילנו. או שנפעל
בעוז ובאכזבה ובגאון - או שנחגלגל לסדרון. אני מאמין שיהיה
בידינו להפוך קונגרס זה לקונגרס של הצלה - הצלת הכבוד והעמיד
ל התנועה. זה חלוי רק בתנאי אחד: אם נפעל לפי מאשוננו אנו,
ולא נסעה ללהג וללהב של קומץ בעליבתים סריסים וחצופים שעדיין
הם מחזיקים להיות באי כוח העם, ואינם אלא פושטי-רגל עלובים
ומחוסרי אונים.

מידלאחר הבחירות עלינו לראות אם יש רוב אנטי רויזיוניסטי
מובהק, ורוב זה צריך להתכנס מיד לקבוע ולהחליט מה תהיה דרכנו
להבא. שום מו"מ ושום וחורים לעומדים מחוץ לרוב הזה. מי שירצה
יצטרף לפרובורמה של הרוב - וישתתף בו, מי שלא ירצה יעשה מה
שירצה. יאיים בהליכה מן הקונגרס, יצא, ימחא - אל נפחד ואל
נרתע.

מה יעשה הרוב?

קודם כל הרחקת כל הכרוכים ברצח ובהסתה ובהפרת שביחות.

הדבר הראשון שעל הקונגרס לעשות להחליט על ועדת-חקירה

שתבחון את דרכי הכלחמה של אנשי ז'בוטינסקי, אבא אחימאיר וברית
סרומפלדור. ההסתדרות הציונית אינה מדינה - אבל היא צריכה
לשלוט על עצמה, ויש לה שלטון על חברות, על נציגות ועל עליה.
תשלום | אם "הברית" אינה מחפיקת - אינה באה בחשבון לקבלת
סרטיפיקטים - ובמסך שנתיים אין יוחר "ברית" וכל בים-הקלפים
של מפלגת מפירי הדביחה והרוצחים מתסורר.

הדבר השני שעל הקונגרס לעשות - להכריז על אחדות

חנועת הפועלים בארץ ואחדות החלוץ בגולה. נוסדת מחלקה בהנהלה
הציונית להכשרה ועליה, וכל חנועת החלוץ עומדת תחת פיקוח מחלקה
זו. חברנו מקבל את הנהלת המחלקה; בכל הארצות מוקם חלוץ אחד.
נשארת הנהלה עצמית של החלוץ - אולם ההסת' הציונית יש לה הפיקוח
העליון על סידור ההכשרה והעליה החלוצית, וכל חלק של החלוץ יאיו
מקבל מרות ההנהלה - איונו בא בחשבון בשביל העליה. והארגון הזה
נגכר |

מתעוררת כאן שאלה קשה של הפועל המזרחי והחלוץ המזרחי,
אולם היוחו קשור בהמכם עבודה עם ההסתדרות מכסיר אותו להיות נחשב
כחלק של ההסתדרות. בחו"ל יש רק חלוץ אחד, בתוכו גם החלוץ המזרחי.

הקונגרס מקבל החלטה שפועט הסגנה את הפרת טביחות
כמעשי אלמות וסכנה לשלום היטוב, ומאשר דבר הטכמי-עבודה בין
מעבידים ועובדים כדרך לפניעת טכסוכים, ומחייב את ההנהלה וכל
המוסדות הציונים להלחם על עבודה עברית, ולחבוע מכל מפעל נחמך
הטכס עבודה.

הרוב האנטי רויזיוניסטי הלוקח בידיו את גורל הקונגרס והחנועה, מחליט על חידוש החנועה הציונית, שהורה ואיחודה. הוא לוקח בידיו או מעמיד תחת פיקוחו את הסוכנות הסלגרפית היהודית, ואם אי-אפשר - הוא מיסד חדשה. הוא גם דואג לעתונות יסרה, מחנכת ונאמנה בכל הארצות. או שהוא מעמיד תחת פיקוח מספר עיתונים קיימים, או מיסד חדשים.

התיקון הראשון של החנועה - בארצות, בכל ארץ מכנסים

מיד לאחר הקונגרס ועידה ציונית ארצית להקמת הסתדרות וארגון הפעולה. הנוער החלוצי נהפך למשען העיקרי של ההסתדרות הארצית. יש לעם היהודי נוער מסור ונאמן המוכן לכל - הוא לא נוצל ולא בויס ולא הופעל עד עכשיו. יש גם בקרב הדור הקודם המון ציונים ישרים וטובים ונאמנים. אם הנהגה אמיצה, היועצת מה שהיא רוצה ויש לה תכנית פעולה תקרא לכל אלה - יבואו, יתגייסו ויענו.

ההסתדרות (שלנו) מצדה מוציאה אחרי הקונגרס עשרות חברים

לפולין, בליציה, רומניה, ליטה, לטוניה, אבסטרית וצ'כיה. חבר כרכזי - זה שישב במחלקת החלוץ בחוף ההנהלה הציונית - יושב באירופה רוב חדשי השנה ומנצח על פעולת הסליחים האלה. מפסיקים את שלטון ארגוני הנוער בחלקי חלוץ בארצות שונות (רומניה, צ'כיה, בליציה) ומקימים חנועה חלוצית אחידה ורבת-חברים, המשמשת מסען לחנועה הציונית.

שנים שלוש חברים יוצאים להקים את "הפועל" בארצות מזרח

אירופה בחנופה רבה, בידיעת הסקצווע, ולעומת כוחות האונטרבולט הכתרכוים עכשיו ב"ברית החיל" החוליגני של ז'בוטינסקי מקימים כוח גופני רב-אונים, חלוצי תרבותי הסומר על כבוד החנועה וכוחה בגולה.

אם נחמכר שנים אחדות לפעולה בגולה - אני אומר זאת מחוץ

הכרת המצב כמו שהוא - יעלה בידנו להקים תנועה-עם אדירה שהיה
לתפארת ולברכה לעם ולארץ. יש טפח של כוחות, יש מחנות ככירים,
יש אוצרות אנושיים - חסרים הדרכה, הצבאה, כיוון, שלטון!
יש עם יהודי צעיר - ודרכו דרכנו, טאיפתו שאיפתנו.

יעה בידינו את גורל התנועה.

ואשר לפעולה בארץ - אני רואה שלושה דברים: מלחמה
על עליה (הרהבת המסגרת, סוגי עולים חדשים), מלחמה ביד רמה על
עבודה עברית, והרבת קרנה של קרן הקיימת.

בעבודה המעשית בארץ אני רואה לכישת קרקעות לדבר
העיקרי והמרכזי. איני רואה כל אסון בחוסר הקצב להתישבות
חדשה. איני מאמין שיהיה עכשיו הקצב כזה. אבל יש אסון וסכנה
בחוסר קרקע, ויש אפשרות להרים את דבר קרן הקיימת למפעל-עם גדול,
ואם יהיה לנו קרקע - תעשה התישבות מאליה.

אין יכלח לעסות התישבות בדרך הישנה - ב"מלוא הציוד",
כניסת הון פרטי, רבוי עבודה עברית, מציאות קרקע לאוקית -
הנה ההתישבות.

אם נחרכו במפעל אחד של גאולת קרקע, אם נרים את הדבר
הזה לתקודה המרכזית של שעה זו - נצליח, כי זהו המוסד העממי
החביב והיקר, וזהו גם הדבר המרכזי והמכריע בתקופה זו.

אם עניין גרמניה יפתח לנו מקור נוסף של התנדבות - מה
סוב. אני רואה את הציונות לא כדבר מקרי וחלקי, ואין יהודי
פולין, ליטא, לטוניה, וביחוד הנוער שבארצות אלה גרוע מהנוער

היהודי בגרמניה, והוא צריך להצלה מהירה לא פחות מהנוער היהודי בגרמניה. הציונות אינה פילנטרופיה.

ושוב כחנאי מוקדם אני רואה השבת כבוד החנועה הציונית והסדרות. הנהלה תקיפה ואמיצה. אונה בכוחה העם. גיוס הנוער. אכצקי-חנוך עממיים - שום הכנעה לגבירים, פילנטרופים וטכאי-נפש.

אני לפני הקונגרס יאורגן רוב ויקבע דרכו ויטליט אותו ביד רכה, ללא כל פשרות - נציל את הקונגרס ואת החנועה. בלי רוב כזה ובלי רצון ברור של רוב - מוטב שהקונגרס לא יתאסף. ודבר זה, נדמה לי, בירינו הוא.

3.1.

רוב זה יתהווה מאתנו, ציוני אנגליה, חלק של אמריקא, צ'חיה ובלקנים, ורוב הציונים הכלליים בפולין (אנשי גרי. בום), מיעוט אנשי גליציה, הכלליים בלטוניה וליטה ומיעוט נהמזרחי. ואם לנו יהיה חוט-שררה יקום רוב זה.